

Betingelserne for ret til overgangsydelse har fortsat skullet være opfyldt inden udgangen af 1995.

Medlemmer, som fylder 50 år i 1996, har således ret til at overgå til overgangsydelse, efter at de er fyldt 50 år, såfremt de har søgt overgangsydelse senest 31. januar 1996 og de opfylder betingelserne for overgang til ydelsen både 31. december 1995 og på overgangstidspunktet.

Antallet af personer på overgangsydelse har været stigende i hele ordningens levetid. Fra ordningens start har udviklingen været rimelig jævn med en nettotilgang på mellem 100 og 400 personer om måneden. I december 1992 var der 2.600 personer på overgangsydelse. I december 1993 var antallet steget til 5.321 personer.

Tilgangen i starten af 1994 lå en anelse højere end de to foregående år, men fra august/september 1994 blev tilgangen markant højere hver måned. Fra august 1994 til februar 1996 har den gennemsnitlige nettotilgang været over 2.000 personer om måneden. Således er antallet af overgangsydelsesmodtagere steget fra 8.484 til 47.493 på 18 måneder, hvilket svarer til en forøgelse på ca. 560 pct. Tilstrømningen kulminerede i december 1995 med en nettotilgang på 10.916 personer.

Den kraftige stigning i tilgangen til overgangsydelse i slutningen af 1995 må ses i relation til beslutningen om at stoppe tilgangen til ydelsen fra udgangen af 1995. En stor del af den massive tilgang i december 1995 er givet personer, som ellers ville have ventet med at gå på overgangsydelse.

Kørsler på CRAM viser, at der i maj 1995 var ca. 19.000 personer på overgangsydelse. Yderligere ca. 30.000 personer havde på det tidspunkt muligheden for at overgå. Udnyttelsesgraden var således ca. 39 pct. på dette tidspunkt. Udnyttelsesgraden var i december 1995 steget til ca. 82 pct., og det illustrerer, at en betydelig andel af de medlemmer, der kunne opfylde betingelserne for overgang inden udgangen af 1995, rent faktisk også er overgået til ordningen.

Generelt har ordningen været meget populær specielt blandt kvinder. Kvindeandelen udgør i dag ca. 68 pct. af den samlede andel.

Arbejdsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 2 af 21. marts 1996 stillet af Folketingets Finansudvalg (§ 17 – bilag 4)

Spørgsmål nr. 2:

Ad § 17.47.01. Aktiv arbejdsmarkedspolitik

»Hvor meget spares der på konti ud over selve dagpengeudgiften, hver gang der kommer en ledig i beskæftigelse? Der tænkes på alle typer af aktivering og lignende udgifter, der er målrettet mod ledige.«

Svar:

En række arbejdsmarkedspolitiske udgifter er direkte eller indirekte afhængige af udviklingen i ledigheden. Det gælder naturligvis først og fremmest dagpengeudgifterne.

Udgifterne til aktivering – den samlede arbejdsmarkedsramme – reguleres automatisk i forhold til udviklingen i den gennemsnitlige ledighed. Skønnes der f.eks. et fald i den gennemsnitlige ledighed fra ét år til det næste på 10 pct., nedsættes arbejdsmarkedsrammen automatisk med 10 pct. Det indebærer, at hver gang én ledig kommer i beskæftigelse, reduceres arbejdsmarkedsrammen automatisk med knap 35.000 kr. om året.

Andre arbejdsmarkedspolitiske udgifter påvirkes mere indirekte af udviklingen i ledigheden, f.eks. udgifterne til orlov til ledige.